

[Statsministeren.]

fagene, og skulle altså virke mindre til lønglidning. Stramningen af finanspolitikken må virke i samme retning. Det gælder både den stramning, omsen medfører, og det gælder det gennem helhedsløsningen sikrede overskud på statsbudgettet, som vil dæmpe efterspørgslen i almindelighed og skære overefterspørgselstoppen væk og altså dæmpe tendenserne til lønglidning.

Endelig indeholder, som det er diskuteret her fra tingets talerstol, udbygningen af prislovgivningen bestemmelser, der modvirker en inflatorisk lønglidning. Jeg kunne her have lyst til at citere et enkelt punkt fra betænkningen, nemlig det sted, hvor flertallet siger:

„Forudsætningerne for disse forhøjelser“ — det er de 60 mill. kr., der her nævnes — „er, at der ikke sker en almindelig forhøjelse af lønniveauet, hvilket arbejdsministeren under udvalgsbehandlingen har meddelt er accepteret af Landsorganisationen De samvirkende Fagforbund.“

Det er dog ikke uvæsentligt, at denne omdiskuterede forudsætning har fået så stærk en udformning i flertallets udtalelser i betænkningen.

En anden del af kritikken vedrører den finanspolitiske linje. Finans- og skattepolitikken må i den foreliggende situation nødvendigvis opfylde det krav, at den ikke må bidrage til at forøge den samlede efterspørgsel og dermed øge presset på priser og valuta. Tværtimod må finanspolitikken fortsætte den sanerende linje, der blev indledt med juniforliget. Dette krav er imødekommet dels ved det stramme budget for det offentlige bygge- og anlægsvirksomhed, dels ved at der tilvejebringes et passende overskud på statsbudgettet, og her forholder det sig således, at der ikke alene er fuld dækning for statens udgifter, men regeringen tilstræber en forøgelse af det samlede kasseoverskud. Dette lå ved finanslovsforslagets fremsættelse på godt 150 mill. kr., men anslås efter helhedsløsningens gennem-

førelse at have passeret de 400 mill. kr. Fra dette kasseoverskud udgår der en dæmpende og stabiliserende virkning på den samlede efterspørgsel. Denne virkning opnås bl. a. ved forslaget om en bunden opsparing til delvis opvejning af skattelettelsernes økonomiske virkning.

Det hævdes, at udviklingen i statsbudgettet medfører, at staten fratager borgerne en væsentlig del af den produktionsstigning, der forventes. Det er misvisende sprogbrug. Den udgiftsstigning, der er budgetteret, er, som finansministeren så ofte har fremhævet, dels betinget af stedfundne pris- og lønstigninger, dels en imødekommelse af de krav, udviklingen og borgerne stiller til undervisning, uddannelse, trafikvæsen, socialforsorg, hospitalsvæsen m. v. Staten fratager ikke borgerne noget ved at løse disse opgaver. Hvis staten svigtede, ville disse opgaver enten slet ikke blive løst, og dette ville være til borgernes og samfundsudviklingens skade, eller de ville kun blive løst på en tilfældig og utilfredsstillende måde.

Regeringen må fastholde, at den linje for den økonomiske udvikling og den linje for finanspolitikken, der er lagt med regeringens forslag, nøje hænger sammen. Vi har tilbudt oppositionen forhandlinger, men vi må konstatere, at der ikke fandtes mulighed for et bredt forlig. I denne situation må regeringen søge de fremsatte lovforslag gennemført i den foreliggende form på basis af de to regeringspartiers egne stemmer. Det er min opfattelse, at dette er den bedste løsning på den foreliggende situation, den fremgangsmåde, som bedst tjener hele landets tarv og tjener befolkningens samlede interesser også på længere sigt.

Finansministeren (Poul Hansen): Efter statsministerens bemærkninger finder jeg ingen anledning til at komme ind på de finanspolitiske forhold, men skal kun sige nogle ganske få ord til de ærede medlemmer hr. Erik A. Jensen og hr. Storgaard, idet jeg først takker udvalget for indstillingen